

μετροκή 'Εφημερίς
 που διαβάζεις κι' άπορείς
 θα βγαίνει πάντα το πρωί εκάστης Κυριακής
 κι' ο ΑΡΒΑΣ θ'άν' υπεύθυνος συντάκτης κι' ιδρυτής

Έτος πρώτον αριθμούμεν κι' εις τας Πάτρας κατοικοῦμεν	Χίλια και έννηκόσια κι' εΐκοσι κι' έννηά που ή πόλις για νεράκι πίνει άπόπατων ζουμιά	Δευτέρου φύλλου αριθμός και των 'Αρχών ο σκοτωμός
--	--	--

Είς δραχμάς πενήντα μόνον την του έτους συνδρομήν
 κι' εΐκοσ' έντε τ' εξαμήνου καθωρίσαμεν τιμήν
 για τα ξένα μέρη όμως έν δολλάριον, κι' αυτά
 εις το χέρι άπ' τον καθένα καταβάλλονται μπροστά

Του καθε φύλλου ή τιμή είναι μονάχα μια δραχμή	'Επιστολαί και συνδρομαί άπευθυντέαι προς έμέ
---	--

**Ο Κλάπας συνεχίζει την διήγησιν
 με των Πατρών την περιήγησιν**

Κ.— Χριστός 'Ανέστη και πολλά τα έτη σου, βρε Φάπα,
Φ.— Σ' ευχαριστώ και σ' ευχομαι ομοίως, φίλε Κλάπα,
 όμως προχθές μου τώσκασες και μ'όφυγες μπαμπέση
 κι' έτσι και την διήγησιν μου άφηκες στη μέση
 μά τώρα,.. θέλω να μου πής και τ'άλλα στην άράδα
 και πρώτα' πώς έπέρασες έτούτη τη 'βδομάδα
 πήρες άρνι; βγήκε παχύ;... ή... βγήκε κολιτσίδα...;
Κ.— 'Αναστενάξω να στο πώ! γιατί άρνι δέν... είδα!
 χωριάτες και χασάπηδες σ'άν μ' είδανε, σαχάτη,
 ζητούσαν να μου βγάλουνε φασκιά από τη πλάτη
Φ.— Και δέν επήγαινες, κουτέ, περὶ κάτω να ψωνήσης;
 Δέν επαιρνες στο πείσμα σου πατσαϊς να τηγανίσης;
Κ.— Ξέρω... τα χάλια μου γελας κι' έσὺ, καθώς οι άλλοι....
 γιατί κι' έγω δέν εκλεψα για ν'άβγω άπ' το χάλι
 κι' αισχροκερδής δέν ήμουνα σ'άν κάποιονε μπακάλη,
 που την οκά μου ζύγιζε τρακόσα δραμάρα μόνο
 ούτε για γάλα 'πούλησα νεράκι με το χρόνο
 ούτε για μύσχο 'πούλησα καμμιά παληογελάδα
 ούτε και θέσι είχα καμμιά στην ψωριασμένη 'Ελλάδα.
 Για βούτυρο δέν 'πούλησα τα ξύγκια, στόν κοσμάκη
 δέν γύρεψα να τουπερνα για τόκο το σακάκι,
 μά μ' έγδερναν καθημερῶς κι' έτούτοι μά κι' εκείνοι....
 κι' έτσι, που λές δέν έμεινε στην τσέπη μου καντίνι.
Φ.— Και που λοιπόν επήγαινες; 'Αφου λεπτά δέν είχες;
 Σ' άκούω και σηκώνονται της κεφαλής μου ή τρίζαις;
Κ.— Μά μήπως μου άφήκανε... λεπτά στο πορτοφόλι;
 μπακάληδες, χασάπηδες, ψαράδες και διαβόλοι,
 τα δέκατα, τα ώνια, διόδια κι' οι φόροι
 μαμαϊς και φαρμακοποιοί παπάδαις και ντετέροι
 του Κράτους τα χαριτόσημα γραφιάδες, δικηγόροι
 μανάβηδες, υπάλληλοι κι' οι φίλοι μας έμπόροι,

που για τρεις πήχες σάβανα, τόσα ζητούν... κουτέ,
 π' άν το καλοσκεφτόσουν;... δέν πέθαινες ποτέ!
Φ.— Καταλαβαίνω.
Κ.— Τίποτε δέν ένοιωσες άκόμα!
 Τα βάσανά μου τα πολλά, που να στα πη το στόμα
 και τα κεριά π' άγόρασα βρωμούσανε ξυγκίλα,
 που καθώς ήμουν νηστικός, μουσρόταν ξεραίλα
Φ.— 'Αλλά θ' άγόρασες αυγά;
Κ.— Ούτ' άπ' αυτά δέν είδα!
 μονάχα ένα πσινο από σκωκέρα γίδα,
 που διόλου δέν το χάραξε ή τροχιστή λεπίδα
 κι' έτράβαγ' από δαύτηνε, χωρίς καμμιάν έλπίδα!
Φ.— Δέν έφαγες τουλάχιστον κι' έσὺ τή μαγερίτσα
 το έθνικό μας, φαγητόν; που τρώμε τη Λαμπρότσα;
Κ.— 'Ω! βέβαια και μ' έπιασαν κοψίματα συνάμα
 κι' ευτύχημα, που κένωσιν υπέστην έν τῷ άμα
 γιατί άλλως τώρα θ'άμουνα με τους νεκρούς άντάμα...!

**Πώς στην αποκαθήλωσιν ο ναύτης στρατιώτης
 εκ γυναικός ξυλίζεται μά... φεύγει, σ'άν ιππότης**

Κ.— 'Εμαθες όμως, Φάπα μου, την άλλη άπελπισία;
 μά χήρα, ή ούτως ειπεΐν Κυρία σ' εκκλησία;
 πουθελε σώνει και καλά αυτή κεριά να βάλη
 εις το Σταυρό όπως ήθελαν να κάμουν τόσο άλλοι;
 Και άνοιξ' ένα πατιντι, που μ' έχει πιάσει ζάλη
 κι' άπόρησα που λές, γιατί να θέλη μά Κυρία
 να βγάλη μόνη του Σταυρου του δόλγιου τα Κηρία
 και να του βάλη να κρατη άπ' τα δικά της... τρία!
Φ.— Δέν ξέρω., άλλ' ως έμαθα το κάνει κάθε χρόνο!...
Κ.— 'Ωστε το κάνει... τακτικά...;
Φ.— Και μάλιστα με πόνο
 'Αλλ' όμως τι απέγινε;

Κ.— Μὲ πιάνουνε τὰ γέλοια
Φαντάσου πῶς ἐθύμωσε κι' ἀνοίγοντας τὰ σκέλια,
τὴν εἶδ' ἀμέσως νὰ ὀρμᾷ, καθὼς ὀρμᾷ τὸ βῶδι,
ὁπότε ἄλλη ἔφτασε κι' ἐσήκωσε τὸ πόδι
γερὴ κλωτσιὰ, μεσ'.. τὴν κοιλιὰ τοῦ ναύτη, νὰ τοῦ δώση.
Κι' ὁ ναύτης...

Φ.— Δὲν.. τῆς τόπιανε; τὸν κλωτσο νὰ γλυτώσῃ;

Κ.— Τραβήχθηκε σὰν φρόνιμος,.. ἀκόμη πάρα πίσω,
καὶ τότε... τότε... Φάπα μου, ἐκόντεψε νὰ σβύσω
γιατ' εἶδα πράγματα πολλά
καὶ γέλοια μ' ἔπιασαν τρελλὰ,
ποῦ δὲν θὰ λησμονήσῃ!...

Πολύτιμος διήγησις περὶ Ἐπιταφίων πῶς πῆγε ἡ πόλις νὰ γενῆ σωστὸ Νεκροταφεῖον

Φ.— Περὶ ἐπιταφίων δὲν μοῦ εἶπες κάτι τι;

Κ.— Τὶ νὰ σοῦ εἰπῶ, ποῦ νὰ σοῦ πῆ
καὶ ὁ παπᾶς σου μεσ' στ' αὐτὶ
Στοῦ Ἀη-Γιώργη τὴν πλατεῖα μάχη ἀνοῖξαν δεινὴ
'Αστυφύλακες καὶ ναῦταις καὶ στρατιώταις Πατρινοὶ
κι' ἔπесαν τὰ βαρελῶτα καὶ τὰ γκλόπ κι' ἡ πετρογαῖς
κι' ἄλλοι ἐμάχοντο μὲ ξύλα, κι' ἄλλοι ἐδῖναν κεφα-
[λιαῖς

κι' ἀνοῖξαν φαρδιαῖς πληγαῖς
κι' οἱ παππάδαις ἀπ' τὸ φόβο ἐμαζέψανε τὰ ράσα
ἔτοιμοι γιὰ τὴ φευγάλα
νὰ τὸ σκάσουνε πηλάλα
κι' ἔτσι ἔγιν' ἐκεῖ πέρα ἓνα ποδοβολητὸ
κι' ἔφθασ' ἡ φωνὴ ἀπ' τὸ φόβο, ὡς τὸν ἕκτον οὐρανὸ
Καὶ τὸ αἶμα σὲ λιγάκι
ἔκαμ' ἓνα ποταμάκι
χάρις σὴν πολλὴν ἀνδρείαν τοῦ Στρατοῦ καὶ τῶν Ναυ-
[τῶν

καὶ τῶν ἄλλων ὑπαλλήλων, ἦγουν Ἀστυνομικῶν
Κι' εὐτυχῶς ποῦ μεταξύ των διελύθη τὸ κακὸ
κι' ἄλλοι στὸ Νοσοκομεῖο μὲ τὸ καύκαλ' ἀνοικτὸ
ὠδηγήθησαν, κι' οὐτ' ἓνας ἐπειράχθη ἀπ' τὸ λαὸ

Φ.— Μωρὲ χάλι!!

Κ.— Χάλι μόνον; Νάτοι ποιοὶ νὰ σὲ φυλᾶν
σ' ὄχουν βάλει αἱ Κυβερνήσεις, καὶ μὲ σένανε γελᾶν!

**Ἄπ' τοῦ Γηροκομεῖου τῆ Γιορτῆ
τὰ ὄσα εἶδα μὲ ντροπῆ...**

.. Φ.— Δὲν μοῦπες στὸ Γηροκομεῖο ἂν πῆγες καὶ τί εἶδες

Κ.— Ἐπῆγα καὶ ἀπάντησα γυναῖκες, ζῶα, γίδαις
ἀνθρώπους, κάρα, δίτροχα καὶ ἄλλα τροχοφόρα
ποδήλατ' αὐτοκίνητα καὶ μίαν νεκροφόρα!
κι' ἀνέβηκα κι' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων
τοῦ κόσμου τὰ κουσούρια πάντα ψάλλων

Φ.— Καὶ τί εἶδες ἐκεῖ ἄνους;

Κ.— Εἶδα πρώτη τὴν Κατίνα
τὴν Ἐλένη, τὴ Ζιζῆ, τὴν Κατερίνα
τὴν ἀφράτη, σὰν νεράϊδα Κυριακοῦλα
τὴν ξυλένια καὶ πικάντικη Σοφοῦλα
τὴ γαμπόζικη Μαρι, τὴ μοδιστροῦλα,
τὴ Μιμὴ μὲ τὴν ὠραῖα τὴ γαμποῦλα
τὴ Γιωργίτσα, τὴ Μαρίτσα, τὴν Μπεμποῦλα
τὴν χονδρὴ τὴ Νίτσα εἶδα, τὴν Ἀνοῦλα
μὲ τὰ μάγουλ' ἀναιμμένα τὴν Ἀνθοῦλα,
ποῦ τὰ εἶχε ἀφιμένα ἔξω οὐλα
μὲ τὰ μάτια, ποῦ ἀνάβουν τὴν καρδοῦλα,

ποῦ μονάχα τέτοια μάτια ἔχ' ἡ Φοῦλα,
μὰ... κι' ἐν γένει τὰ κορίτσα εἶδα οὐλα.

Φ.— Εἶδες τὴ Φωφῶ τοῦ Ράφτη;
ποῦν' ἀπὸ τὸ Καρδιακάφτι;

Κ.— Καὶ αὐτὴν ἀκόμη εἶδα
τὰ σκαμνάκια ποῦ .. ἐπήδα
κι' εἶδα ἀκόμη τὰ φουσιάνια
μ' ὄλη τὴ φρικτὴ μου λάνια
πῶς τ' ἀνέβασαν πολὺ
καὶ τὸ κέντημα τὸ εἶδα
μὲ καπέτα τρέ-ζολί

κι' ἀπ' τὴν πεῖνα, ὅπου εἶχα γιατί ἔκανα καὶ κοῦρα
μοῦρχετο διπλῆ λιγούροι

Φ.— Δὲν ἐγλέντησεν ὁ κόσμος ἐκεῖ ἄνους στὰ βουνά;

Κ.— Ἄ! ἔξέχασα πῶς εἶδα κι' ἐκεῖ δὰ τὸ... ρετινᾶ
ποῦ σοῦ τόκισε τριάντα τὰ λεπτὰ τοῖς ἑκατὸ
καὶ σοῦ τραβήξε τὸ βρόγχο νὰ σοῦ πνίξη τὸ λαίμω.

Φ.— Τέτοιοι, Κλάπα,... μ' ἀναφέρεις;

Κ.— Σοῦ θυμίζω ἀπ' ὅτι ξέρεις
Ἄλλοτε θυμάσαι τοῦτον μὲ καπέλλο μαλακὸ
μὲ τὴν ἄσπρη τὴν κορδέλλα σὰν τῆς τούρτας τὸ γλυκό;

Φ.— Τὸ θυμάμαι καὶ γελῶ
καὶ τὰ μάτια σου φιλῶ
καὶ ἐντύπωσι μοῦ κάνεις
πῶς ἐσὺ ὁ μπεχλιβάνης
τὸ θυμάσαι... κι' ἀποροῶ!..

Κ.— Ὅλ' ἡμέρα ἐκεῖ ποῦ λὲς, ὄλοι πιάνανε τὸ... δάσος
κι' ὄλοι κατὶ ἄναν, μόνον ἐγὼ ὁ βλάκας ἦμουν ἄσσοι,
κι' ὅταν ἦσθε μεσημέρι
μωρὲ, Φάπα, χασομέρη
πῶς μπορῶ νὰ τὸ ξεχάσω,
ποῦχ' ἀνάψει σὰν τὸ πράσσο!

Καὶ τ' ἀπόγευμα στὸ μπάλλο δοκιμάσθησαν πολλοὶ
κι' ὅπως ἀναψε τὸ γλέντι, ὄλοι ἄναν σὰν μουρλοῖ.

Φ.— Καὶ αὐτό;

Κ.— Ἔως τὸ βράδυ, ἐνῶ πίπιζα λαλεῖ
καραμοῦζαις, τοῦμπελέκια, λαντερνιέδες πολλοὶ
μαντολίνα καὶ λαβοῦτα κι' ἐξουρλάθη ἡ πεῖδ δειλῆ,
καὶ τὸ βράδυ στὸ φε... εἶδα τῆς καρροδρομίας
μὲ... μένους, μεθυσμένας
ἀναφοκοκκινισμένας

νὰ τοὺς πέφτουνε τὰ σάλια, νὰ φιλιῶνται ἄκαρδιακά
κι' αὐτοκνητοδρομίας,
ποῦ δὲν στέκαν λογικά

ἀλλ' ἄς ζήσουμε τοῦ χρόνου κι' ἄς ἰδοῦμε περὶ κανὰ
Κι' ἔτσι ἐλήξανε τὰ πάντα
τῆς Λαμπρῆς μας τὰ συμβάντα

Δυὸ λέξεις χάριν ποιικιλίας ὡς εἶδος τι καταγγελίας

Μᾶς εἶπανε πῶς κάποιος μὲ γυαλιὰ
στοὺς Κινηματογράφους κάθε βράδυ
γυρίζει πάντα νᾶβρη ἀγκαλιὰ
πρὸ πάντων ὅταν γίνεται σκοτάδι
καὶ προξενεῖ μεγάλες φασαρίαις
σὲ κόραις ἢ σὲ χῆραις καὶ κυρίαῖς!

Μά πρέπει ἓνα τέτοιοι κορσὲ
νὰ τὸν μαζέψῃ ἡ Ἀστυνομία
νὰ πάψῃ νὰ γυρεύῃ τὸ χασὲ
κι' ὁ μπόγιας νὰ τὸν πιάσῃ μὲ τὴ μία

Νέαι δηλώσεις του Λευθέρη

στ' Ἀστρους, κι' Ἀναπλιού τὰ μέρη

Περαντζάδαις, πατινόδαις! τ' εἶναι τοῖτα, βρὲ, Λευθέρη;
 Τώρα, μέσ' τὸ καλοκαίρι
 τὶ τὰ ἤθελες ἐτοῦτα;
 τί ἐγύρευες, γιὰ πέσμου, τ' Ἀναπλιού νὰ ἰδῆς τή... βούτα:

Ἡ πολλὰς περιοδείαις
 μ' ἔχουν βάλει σ' ἁμαρτίαις!

Τὶ γυρίζεις καὶ γυρεύεις πανηγύρεις κι' ἑορτὰς,
 ἢ μὴν πρόκειται Προέδρου νὰ κουρτίσης ἐκλογὰς;
 Σοῦ ἐμίρῃσε πιστεύω κι' ἀπὸ τοῦτο τὸ ψητὸ
 μ' ἄν τὸ θέλῃς... Ἄς σοῦ ἔλθῃ πολὺ γογγύρα κι' αὐτὸ;

Τώρα πῶχεις τὸ μαχαίρι λογαριάσεις τί θὰ φᾶς;
 τώρα Σ' εἶσαι ὁ Θεοδωράκης, ποῦ μονάχος σου κερνάς!

Μὰ κ' ἐγ' ὅμως σὲ θαναμάζω τί σοῦ κατεβάζ' ἢ κοῦτρα
 τσ' ὅλοι κάνουμε μπροστά σου τσ' ἀπὸ μία... κολομοῦτρα
 κι' ἄς μᾶς πιάνει ρι—πι—τι
 ποῦ δὲν βρίσκουμε γιὰτί.

Τὶ ζητοῦσες κ' ἐγυρνοῦσες σοβαρὰ στὸ Πορτοχέλι
 σὺ ποῦ ξέρεις πῶς γλυστᾶνε, περὶ καλλιτέρα ἀπ' τὸ χέλι,
 τί στὸ Ἄστρος ἐζητοῦσες ὑποσχέσεις νὰ ξερνᾶς,
 ἀφοῦ πάντα ὅ,τι λέγεις μετ' ὀλίγον τὸ ξεχνᾶς;

Τὶ μιλοῦσες γιὰ Ροκφέλλερ ἰατρῶν καὶ ἰατρειῶν
 εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀστρειῶν,
 ἀφοῦ ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ ἐν φρενοκομεῖον
 ποῦ νὰ πλᾶνῃ ἀπ' τὴ Καβάλλα κ' ὡς στὴν Ἡπειρο νὰ φθάνῃ
 νὰ περνᾶ ἀπ' τὴν Ἀθήνα κι' οὔτ' ἐκεῖ σταθμὸ νὰ κἀνῃ,
 νὰ τραβᾶ κατὰ τὴν Πάτρα καὶ τὴν Κρήτη ν' ἀνταμώνῃ
 κι' ἔτσι ὅλη τὴν Ἑλλάδα ὀλοτρογγύρα νὰ ζῶνῃ,
 ποῦ κανεῖς νὰ μὴ γλυτῶνῃ,
 ὅπως ἔδεσες ὡς τώρα τὸ Στρατὸ καὶ τὸν Τσαλδάρη
 κι' ὅλη γύρω τὴν Ἑλλάδα στοῦ βρακιοῦ σου τὸ ζωνάρι.

Νὰ μᾶς ζήσης! ὦ! Πατέρα!
 ὁ Ρωμηὸς ἢ παπαρδέλλα
 πάλιν κράζει... Ὁσανά!

νὰ τοῦ δώσης γιὰ χατήρι δυὸ κλωτοιαῖς σιὰ πσινά!!

Κι' εὖ νὰ πᾶς... ἔτσι, στὸν ἐξώστη τοῦ Νομάρχη
 ἐχαιρόσουν ποῦ σοῦ λέγαν νὰ μᾶς ζήσης... ὦ! Μονάρχη!
 κι' ἔτσι μίλησες, Λευθέρη
 γιὰ τὸν Μέγαν Τιμονιέρη

καὶ καλλιτέρα τοὺς εἶπες τὸ καράβι πῶς θὰ πᾶς,
 ἂν ὡς αὔριο μὲ τοὺς φίλους δὲν προφθάσεις νὰ τὸ φᾶς

Κι' ὅλοι σοῦλεγαν νὰ ζήσης
 σπεῦσε νὰ τηλεγραφήσης

καὶ στοὺς ἄλλους Ἑλληνάδες ποῦν' τὸ μάτι τους γαρίδα
 καὶ σὲ λίγο... ὁ καθένας ποῦχε ξάπλα τὴν ἀρίδα

διάβαζε στὴ ἴφμερίδα,
 πῶς τὸ Κράτος θὲ νὰ γίνῃ ἀγνωρίστων κατοικία
 κι' ὅλοι ἐθαύμαζαν, ἐσῆνα, γιὰ τὴ νέα σου Σοφία

Κι' ἐπ' αὐτοκινήτου πῆγες κι' ἐπεσκέφθης κι' ἄλλα μέρη
 καὶ στὴν Τύριν' α καὶ στ' Ἄργος... νὰ μᾶς ζήσης Τιμονιέρη
 κι' ἔτσι ἔσκουξε κι' ὁ Κούζηςνέος Γερονσιαστής
 μόλις σ' εἶδ' ὅσο νὰ φάῃ... Φτοῦ! νὰ μὴ μοῦ βασκαθῆς!

Μὰ μ' ὄτ' εἶπες καὶ δὲν εἶπες πάλιν ἔκαμες ἐφέ,
 ἀφοῦ εἶπες ἐκ χειμάρων ἔρχονται καταστροφαὶ
 πῶς θὰ γίνῃ τ' Ἄργος Κοῦκλα
 πῶς θὰ κάμῃς τὴν πανοῦκλα
 νᾶρθῃ νέα κατ' αὐτὰς
 καὶ μὲ νέας ἑορτὰς

ἢ νεώτερα Πασχάλια

θὰ μᾶς πῆς γιὰ τᾶλλα χάλια!

Ἄλλὰ τ' ἤθελες Λευθέρη
 στῆς Κορίνθου κᾶν τὰ μέρη;
 καὶ ν' ἀκοῦς ἀπ' τὸν μπαρμπέρη
 γιὰ τοῦ γαῖδαρου τὸν κό... νὰ σοῦ λήῃ σαβαρά;
 Τὶ ἐκούρευες ἐκεῖ πέρα στῆς Κορίνθου τὰ νερά;
 τώρα νᾶτα τί σοῦ ψάλλουν οἱ «ἀγνωρίστοι» θνητοί,
 καὶ τὰ νεῦρα σου λιανίζουν
 καὶ τὰ μάτια σου γυρίζουν
 καὶ γυαλίζουν καὶ λιαρίζουν
 ποῦ ζητοῦν τό κᾶθε τι

Τέλος πάντων τί σπουδαῖα εἶσαι γεροκεφαλῆ!
 Σὲ θαναμάζω καὶ στὸ σβέρκο σοῦ τὸ στέλνω τὸ φιλή!

**Πῶς ἀπὸ τὴν Οὐγγρο—Φερενκοσβάρο
 φάγαμε χαστούκια, μὲ τὸ κάρρο**

Τὸ λοιπὸν κι' ἡ Φερενκοσβάρος μᾶς ἐνίκησε κι' αὐτὴ
 ἀφοῦ νᾶρθῃ τὴν πληρώσαν τόσοι Πατρινοί, κουτοὶ
 καίτοι ἡ Νίκη ἐκ τῶν προτέρων σ' ὅλους ἦτανε γνωστὴ
 κι' ἔτσι νὰ.. κι' ἡ κουταμάρα πῶς δοξάζεται κι' αὐτὴ!..]

Φερενκοσβάρος, Φερενκοσβάρος,
 ποῦ μᾶς ἔκοψες τὸ θάρρος
 Τώρα ποῖός ἐδῶ θὰ πιάσῃ
 ὅλους νὰ τοὺς ξεσκεπάσῃ;
 ποῖός θὰ πιάσῃ ἀπὸ τ' αὐτί,
 τὴν παρέα τὴ μικτῆ;

Ἡ.. μὴ τὰ σπασμένα πρέπει νὰ πληρώσωμεν ἐμεῖς,
 ἐνῶ ἄλλοι καλοτρῶγουν ἄνευ ἴχνους ἐντροπῆς;
 Δὲν μοῦ πάει στὸ τσερβέλο νὰ μὴ ἔχομε κουκοῦτσι
 καὶ τὰ πόδια νὰ μᾶς βάνουν ξένοι στῶνα μας παποῦτσι;
 Καὶ δὲν τῶχω γιὰ τὸ χρῆμα, ἀλλὰ γιὰ τὴν κοροῖδία
 νᾶρθουν ξένοι, ὡς τὴν Πάτρα δωρεάν, περιόδεια
 καὶ τὸ ἐπαθλον νὰ πάρουν, ὅπως ἄξιζε σ' αὐτοὺς
 κι' εἰς τὴν πόλιν, π' ἀνατρέφει τόσους ἀριστοὺς κουτούς!

Μ' ἀφοῦ κι' ἀπ' τοὺς Κεφαλωνῖταις ἠνικηθήκατε
 μορὲ, στοὺς Οὐγγρους θὲ νὰ βγῆτε νικηταί;
 Τὶ διάλο...! διόλου δὲν σκεφθήκατε
 ἂν εἶναι δυνατὸν αὐτὸ, ποτέ;

Κι' οὕτως πῶς μὲ τὰ λεπτά μας Πατρινὲ μου φουκαρά.
 ποῦ γιὰ φράγκο κάνεις κρᾶ!
 Ἐένοι πέρνουν τὸν παρᾶ!
 ξένοι κάνουν ταξειδάκια
 νὰ πᾶν κάτω τὰ φαρμάκια
 δηλαδή... ἀναψυχῆς
 κι' ἐμεῖς σκάμε τὰ λεπτάκια
 χάριν... Ἐψηλῆς τιμῆς!!!

**Στὴ χθεσινὴ πρωτομαγιά
 τέσσαρες στοίχους βιαστικά**

Καὶ τὸν Μᾶη χθὲς τὸ βράδυ τὸν ἐπιάσαν ταχτικά
 νέοι, ἄνδρες, κόραις, γέροι, μά... κι' ἡ χήραις βιαστικά...
 Μά... παράπιασαν τὸ Μᾶη παντρεμέναις μὲ χαραῖς
 καὶ θὰ ἰδοῦμε στ' ἄλλο φύλλο, πῶς τὸν πιάσαν κι' ἡ γρηαῖς
 Καὶ θὰ γράψωμεν ἀκόμη ποῖὰ τὸ εἶχε παρακάνει
 μολο νότι κι' ἐφοβῶταν, μὴ τὴν βλᾶ!

Στὸν Τσαλδάρην ὅστις ἦλθεν εἶδεν, εἶπεν καὶ ἀπῆλθεν!

Ψάλλε, μούσα μου, μὲ χάρι
τὴν καράφλα τοῦ Τσαλδάρη,
καὶ τὰ μάτια τὰ γλαρὰ,
ποῦ λιγώνεσαι στὰ γέλοια
σᾶν τὸν βλέπεις στὴν ἐντέλεια
νὰ μιλῆ στὰ σοβαρά

Ψάλλε, μούσα μου παιᾶνας
τοῦ Προέδρου Παναγῆ
Ψάλλε τὸ λουρί τῆς μάννας,
σᾶν τὸν ἴβγαλαν βουλευτῆ,
φέρτε του λουλούδια, δῶρα
κι' ἀπὸ μ'α κλαπαδόρα
ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν αὐλὴ
νὰ βουί'ζη, σᾶν μιλῆ!

Τὶ φωνὴ γλυκολαλοῦσα!
τὶ ἰδέαις θαυμασταῖς!
ποῦ σὲ πιάνει σᾶν ἀγκοῦσα
κι' ὄλο σῶρχεται νὰ κλαῖς!

Βρὲ Πανάγο, τὶ γυρεύεις;
μεσ' τὴν Πάτρα καὶ χαζεύεις;
τραβ' ἄλλοῦ νὰ σὲ θαυμάσουν
νὰ τοὺς πῆς λόγια μεγάλα
νὰ σὲ ποῦνε θαυμαστό!
κι' ἔλα ξέχνα τὴν κουτάλα
τέτοιοι κῆποι κρεμαστοί...

Ψάλλε, μούσα μου, τὸν ἄνδρα
τὸν ἄβρον, ὡς ἡ Κασάνδρα
ποῦ στὴν πόλι μας γυρνώντας
ὀργανώσεις μελετᾷ
καὶ τῆς φάπαις τοῦ Λευθέρη,
ὡς ἐπαίνους χαιρετᾷ!

Ἄλλὰ, ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα
Παναγῆ μου, χασομέρη;
τὶ τὴν θέλεις τὴν ἀντάρα;
ἀφοῦ περὶ δὲν κυβερνᾷς;
Τώρα πέρασ' ἡ φανφάρα
κι' οὔθε νὰ τὴν πᾶς τὴν κλάρα
σὲ γνωρίζουν ποῦ... περνᾷς!

**Πρὸς τὴν ἐργατιὰ ἡ Καμπάνα συμβουλὲς δυὸ,
[τρεῖς συστάσεις
ἄλλο χρόνο, σᾶν ἐφέτος, νὰ μὴ σῶση νὰ γιορτάση**

Στὰ χρόνια ποῦ πεθαίνουμ' ἀπ' τὴν πείνα
ἐπανελήφθη κι' ἡ ρουτίνα
κι' εἰς τὸ «Ζενίθ» ἐργατικὴ πρωτομαγιά
Μέ κόκκιναις κορδέλλαις στὰ μανίκια
καμπόσοι ἐστεκώσαντε ἀντρείαρια
ἴκαμ' ἀμάρωναν τὸ θάρος τῶν ἀλλήλων
ἐνῶ πρὸς κωμωδίαν τῆς γιορτῆς
μετ' ἀκριβείας ζηλευτῆς
στὴν πόρτα καὶ καὶ στὰ μέσα τῆς αὐλῆς
ἐφύλασσε πληθώρα ὑπαλλήλων!

Κι' οἱ ρήτορες τοὺς τᾶπαν φίνα
καὶ ἐσυγκινηθήκαμ' ὡς τὴν Κίνα
ἀκόμη καὶ τὰ λάβαρα κι' ἐκεῖνα
ποῦ τὰ εἰσεν κι' ἡ τρύπια ἡ κοφίνα
μὲ τὰ μάτι.

καὶ ὄλοι ἀνταλάξανε φιλιὰ
ὡς καὶ τὰ κόκκινά τους χαϊμαλιὰ.

Τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἦσαν' ὄλοι
ὄλοι ἦσαν στοῦ «Ζενίθ» τὸ περιβόλι
μὰ καὶ νὰ μὲ πάρουν οἱ διαβόλοι
ἐὰν ἐκ τούτων ἐκατάλαβε κανεὶς
μὰ κι' ὁ πλέον ἐξ αὐτῶν ἐπιφανῆς
σᾶν τι κάμαν' ἐκεῖ πέρα νὰ μοῦ ποῦνε
ἢ ἂν πῆγαν μὲ κορδέλλαις νὰ ζωσθοῦνε!
ἢ... γιὰ νὰ χρωματισθοῦνε
καὶ ὕστερα νὰ... κοιμηθοῦνε!...

**Καὶ οὕτως ἔληξ' ἡ γιορτῆ, μὲ ζήτω καὶ χειροκροτήματα
κι' ὄλα λυθῆκαν τὰ ζητήματα
κι' ἐγίναν ὄλα, μούντζω καὶ βλαστήματα!!**

Μωρὲ ἐργάταις τὶ τὰ θέλετε ἀφτοῦνα;
τὰ λάβαρα, τὰ λόγια, τὴν Κομούνα;
Βγάλτε τὸ φίμωτρο ἀπ' τὸ στόμα
πᾶφτε ν' ἀνήκετε στὸ κόμμα
καὶ τότε., σᾶν συνέλθουν τὰ μυαλὰ
θὰ πᾶνε καὶ τὰ πράγματα καλὰ
καὶ θὰ γεμίση κι' ἡ κοιλιὰ!

**Κι' ἡ Γιαντράσκα Στράζα νάτη
στὸ Ἄκτατο, κοτσανάτη!**

Νὰ! κι' οἱ Σέρβοι τῆς «Γιαντράσκα», ποῦ μᾶς ἤλθανε μαζῆ
κι' ὁ Μπογδάνοβιτς κι' ἐκεῖνος, π' ὄλοι βλέπανε χαζοὶ
καὶ τοὺς πῆγαν στὸ Ἄκτατο νὰ μᾶς φᾶν τὰ φαγητὰ
τώρα π' ἄλλοι ἀκονίζουσι τῆς δοντάραις τακτικά!
Τώρα ποῦρθ' ἡ Γερουσία κι' ὅσοι νηστικοὶ, μαζῆ
κι' εἶπ' ὁ Ἄμαντος «Ἀνέστη» καὶ τ' ἀπάντησαν «Βοσκρὲ»
καὶ ἠκούσθησαν προπώσεις ἐν τῷ πίνειν τολμηραὶ

Μὰ Χριστὸς «Βοσκρὲ» καὶ πάλι
μὲ τὸ ἴδιο τὸ κεφάλι
οἱ καλοὶ μας Γιουγκοσλαῦοι
ἐφωνάζαν Σερβιστὶ
κι' ἄλλοι πάλιν ἀπὸ 'κεῖ
τὸ «Ἀνέστη» Ἑλληνιστὶ
κι' ἔπειτα ποτῆσια κάτω,
ἐτραβοῦσαν ὡς τὸν πάτο
τῶνα πάντα κοντὰ στ' ἄλλο
ὅπως πρέπει, ... ἀπνευστὶ!
καὶ μὲ θόρυβο μεγάλο
ὄλοι ἐγίναμ' ἀδελφοὶ

Ἑλληνάδες, Γιουγκοσλαῦοι, ἀπ' τὰ νύχια ὡς τὴν κορφὴ!!!

**Πρὸς τοὺς Συντάκτας καὶ Διευθυντὰς
τῶν Πατριῶν ἐφημερίδων
τὰς εὐχαριστίας μας θερμὰς
νὰ μοιρασθοῦν ἄνευ... ἐρίδων,**

Στὸν ἀνθόκηπον Σκαρπέτα
ποῦναι ὄλα ἀνθισμένα
θᾶχη πάντοτε τὴν μπύραν
καὶ κραδάκι παγωμένα
Περιποίνδιν ἀρίστην ποικιλίαν φαγητῶν
κι' ὁ Βαγγέλης θὰ σεβρίρη
τοὺς πελάτας ποῦ θὰ τρῶν